

OSMAN BALCIGİL

TERS KANATLI ŞAHİN

DESTEK YAYINLARI: 831
EDEBİYAT: 236

OSMAN BALCIGİL / TERS KANATLI ŞAHİN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları:
1.-7. Baskı: Temmuz 2017
8.-9. Baskı: Ağustos 2017
10. Baskı: Ekim 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-278-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ÇOK SATAN
CELİLE'NİN
YAZARINDAN

OSMAN
BALCIGİL

TERS KANATLI ŞAHİN

DESTEK
yayıncıları

Yazar Hakkında

1955'te İstanbul'da doğdu. Ekonomi eğitimi gördü. Ulusal dergi, gazete ve televizyonların haber bölümlerinde muhabir, editör, yönetici olarak otuz yıla yakın çalıştı. Pek çok ödül aldı. Latin Amerika'da yaptığı çalışmayla, 1988 yılında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti tarafından "Yılın Gazetecisi" seçildi. Sürekli Basın Kartı sahibi.

www.osmanbalcigil.com

Çalışmaları:

Birikim Yayınları, 1977-1980: Yayınevi yöneticisi.

İletişim Yayınları, 1980-1983 Yazar ve editör: *Yeni Gündem*, *Video Sinema*, *Tarih ve Toplum*, *Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi*.

Cumhuriyet gazetesi ve *Cumhuriyet Dergi* 1983-1985: Yazılar, Röportajlar ve *Oxford Mektupları*.

Hürriyet, *Hürriyet Pazar* ve *Tempo* dergisi, 1986-1988: Yazar, editör.

Hürriyet Production, 1989 Araştırmacı, yapımcı, koordinatör: *Hodri Meydan*, *Tele-Vizyon*, *Tempo*, *Basın Kulübü* programları.

Show TV, 1993 Haber Müdürü, *Baş Sayfa* programı yapımcısı.

ATV, 1994 Haber Programları Genel Koordinatörü, *Üçüncü Sayfa*, *41 Dakika* programlarını hazırladı ve sundu.

Kanal 6, 1996 Haber Dairesi Başkanı.

Star TV, 1996 Haber Müdürü, *Kırmızı Koltuk*, *Osman Balcigil ile Gece Hattı*, *Dobra Dobra* programlarını hazırladı ve sundu.

HBB TV, 1997-2000 Haber Dairesi Başkanı, Anchorman, *Şeytanın Avukatı* programını hazırladı ve sundu.

Ottoman Medya, 2000-2013 Kurucu ortak.

Araştırma Kitapları:

Birleşmiş Milletler, Uluslararası Af Örgütü ve Ölüm Cezası, Birikim Yayınları

1960 Anayasası Üzerine, Birikim Yayınları

İdamın Günlüğü, Onur Yayınları

Toplum: Layığı Bu Değil, Haziran Yayınları

Latin Amerika'nın Atar Damarları, Belge Yayınları

50 Maddede Ezoterizm, Karakarga Yayınları

Romanları:

Bilginin Efendisi, Destek Yayınları

Zerdüşt'ün Sırrı, Destek Yayınları

Dante'nin İstanbul Cehennemi, Destek Yayınları

Pisagor Tepkisi, Destek Yayınları

Mason Locası'nda Aşk ve Kılıç, Destek Yayınları

53. Risale, Destek Yayınları

Ela Gözlü Pars: Celile, Destek Yayınları

Yeşil Mürekkep, Destek Yayınları

İpek Sabahlık, Destek Yayınları

Nefesi Tutku Olan Kadın Afife Jale, Destek Yayınları

Putlar Yıkılırken, Destek Yayınları

Denemeleri:

Karanlık Oda, Karakarga Yayınları

1926 Haziran'ının ikinci yarısı İzmir'de hareketli geçecekti...

"Sizden başka kimseyle görüşmeyeceğini söylüyor. Dakikaların önemi varmış. Hayat memat meselesiymiş."

Giritli Şevki, İzmir Hükümet Konağı'nı birbirine katıp "Vali Bey'le konuşmadan şuradan şuraya adımımı atmam!" diye tutturunca, Kâzım Dirik Bey'in odasına alındı.

"Yalnız görüşeceğiz!"

Şimdi de yalnız görüşmek istediğini söylüyor, ağzından başka bir laf çıkmıyordu.

Sonunda istediği oldu. Vali Bey'le Giritli Şevki baş başa kaldılar.

Vali Bey "İnşallah ipe sapa gelir bir şey söyler, yoksa çanına ot tıkayacağım bu herifçioğlunun" diye kendi kendine söz verirken, Giritli, inandırıcı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Eğer bir şey yapmazsanız, yarın Mustafa Kemal Paşa'yı Mevleviler Sokağı'nda vuracaklar!"

Kâzım Bey şaşırdı. Sadece "Ne dedin sen?" diyebilirdi.

Giritli Şevki söylediklerini tekrarladı.

Kâzım Bey "Nasıl?" diye sordu.

"Ziya Hurşit, Gürcü Yusuf, Laz İsmail ve Çopur Hilmi yarın, Kemeraltı Çarşısı'nın Mevleviler Sokağı'nda, bir otelin penceresinden ateş açacaklar, el bombası atacaklar."

"Nereden biliyorsun?"

“Çünkü işin içindeyim. Görevim, çıkacak kargaşalıktan yararlanarak suikastçıları Sakız Adası’na kaçırmak. Yemiş Çarşısı’nda bir araba bekleyecek. Ziya, Yusuf, İsmail ve Hilmi Bey arabaya binip tekneme gelecek, onları karşıya geçireceğim.”

“Hangi otelden ateş edilecek?”

14 Haziran’ı 15 Haziran’a bağlayan gece sadece İzmir’de değil, Balıkesir, Ankara ve İstanbul’da da uzun sürdü.

Giritli Şevki’nin pişmanlık duyarak İzmir Valisi’ne haber vermesi üzerine harekete geçen İzmir Millî Emniyet Riyaseti memurları, Ziya Hurşit’i kaldığı Gaffarzâde Oteli’nde tabanca ve bombalarla yakaladı. Eski Rize Milletvekili Ziya Bey’in verdiği ifade üzerine, suikast girişimiyle ilgili olarak Gürcü Yusuf, Laz İsmail ve Çopur Hilmi de kaldıkları otelde yakalandılar.

Mustafa Kemal Paşa suikast haberini geceyi geçireceği Balıkesir’de öğrendi. Başbakan İsmet İnönü haberi alınca, Ankara’da, Hükümet Konağı’nda gecelemeye karar verdi.

İzmir’de başlayan hareketlilik dakikası dakikasına İstanbul’a da yansıtılacaktı.

Bulgar göçmeni yaşlı kâhya, elinde 1926 yılının 17 Haziran tarihli gazetelerinden oluşan bir tomarla odasına girdiğinde, genç efendisi yatağından henüz çıkmıştı.

Resmi Efendi gazeteleri komodinin üzerine koydu, hallaç pamuğu gibi atılmış yatağı düzeltmeye girişti.

Aynı anda, geçmişe dair düşünceler zihninde bir film şeridi gibi akmaya başladı... Sarıyer'deki konakta işbaşı yaptığında henüz doğmamış olan Saffet Bey, yaşlı adamın hayalindeki filmin başkarakteriydi... Birer zümrüt tanesi gibi parlayan yeşil gözleri, dalgalı sarı saçları ve uzun boyuyla, efendisi, kâhyaya hep gençliğini hatırlatırdı. O da kendisi gibi haşarı çocuk, zıpkın delikanlı olmuş, zaman içinde filinta gibi genç bir adama dönüşmüştü... Resmi Efendi'nin düşünceleri bu noktada karardı. Aklına, Saffet Bey'in annesini on iki, babasını on üç yaşında kaybettiği geldi...

Kâhyayı yatağı toplarken daldığı düşüncelerden, efendisinin sözleri koparttı. Belli ki genç adam komodinin üzerindeki gazetelerin ilk sayfalarına göz atmayı tamamlamıştı.

"Hükümet, ittihatçılarla olan hesaplaşmasını sürdürüyor. Bakalım bu işin sonunda kimler kellelerini, kimler tahtlarını kaybedecek?"

Genç adam, aklında gazete manşetlerini evirip çevirerek tıraşını oldu, giyindi. Denize hâkim, yüksek tavanlı geniş yemek odasının kapısını açar açmaz, gazetelerin masanın üzerinde olup olmadığını kontrol etti. Oradaydılar. Bir an evvel ayrıntılara

dalmalıydı. Çayından ilk yudumu alıp tomarın en üstündeki gazeteye hamle ederken telefon çaldı.

Arayan “O”ydu!

Telefon konuşması Saffet Bey’in tüm programının değişmesine yol açtı. Başkanı olduğu bir uluslararası teşkilatla ilgili olarak, öğlen yemeği için Pera Palas’ta Havas Haber Ajansı’nın muhabiriyle buluşması gerekiyordu. Demek ki gidemeyecekti. Durumu bildirmek üzere otelin telefonunu çevirdi. Bu arada yelek cebinden çıkardığı kösteğine göz attı. Vapura yetişebilmesi için sadece yirmi beş dakikası kalmıştı.

Saffet Bey telefon konuşmasını tamamlayıp masaya dönerken, Resmi Efendi onun soğumuş çayını değiştiriyordu. Genç adam, yaşlı kâhyasına “Bir bardak da kendin için al, yanıma otur” dedi ve devam etti: “Öyle bir meseleyle karşı karşıyayız ki inanılır gibi değil! Anlatacağım, çünkü işin içinde sen de olacaksın.”

Efendisi inanılması zor meseleyi anlatırken yaşlı kâhya ne soru sordu ne yorum yaptı. Saffet Bey tekrar saatine baktı. Hemen çıkmazsa Sarıyer’den Köprü’ye gidecek vapuru kaçıracaktı.

Efendisini konağın kapısından uğurladıktan sonra aklı başına gelen yaşlı adam, “Vay be!” dedi kendi kendine, “Tıpkı eski günlerdeki gibi ha! Yeniden komitacı olduk desene!”

Tüm ailesini 1878 yılında Silistre’de, Osmanlı-Rus Savaşı’nda kaybeden, sonraki yıllarda komitacı olarak Balkanlar’ın altını üstüne getiren Resmi Efendi, 93 Harbi’ni kendi tabiriyle “deriyi tuzlamadan atlattığında” yirmili yaşların ortalarında idi. Çeşitli cephelerde savaşmış, esir düşmüş, serbest bırakılmıştı. Savaş kaybedilip baba topraklarında geleceğe dair umudu kalmayınca,

hayata doğru yeni bir çıkış yolu bulmak için Dersaadet'e göçmeye karar vermişti.

Heybetli, pala bıyıklı, babayiğit adamın zümrüt yeşili gözleri, eskiye dair bu tür düşüncelerle boğuşmaya başladığında, gayriihtiyari tokmaksı parmak uçlarına giderdi. Yine gitti. "Hey gidi günler, hey!" diye düşündü. Geçmişe doğru çıktığı yolculuk, aklına, birkaç dakika önce Saffet Bey'in kahvaltı masasında söylediklerini getirdi. Vücudunda sıcacık bir kanın yürüdüğünü hissetti. Şöyle bir silkindi, yirmi yaş gençleşmişti. Bu kez yüksek sesle, "Vay be!" dedi kendi kendine, "Tıpkı eski günlerde olduğu gibi ha! 1878'e kadar Bulgarya'da, 1918'den sonra İstanbul'da olduğu gibi." Durdu, düşündü, ekledi: "Şeytan da azapta gerek zaten!"

Saffet Bey zamansız yağın yağmur yüzünden, konağından çıkıp Sarıyer İskelesi'ne varana kadar geçen süre zarfında sırlıslıklam olmuştu. Bir başka durumda sevgiyle karşılayacağı yağmura, bu kez söylendi.

"Haziran ayında da yağmur mu olurmuş? Bu halimle dünya kadar yol gideceğim!"

Genç adam, fırtına ve yağmur nedeniyle iskeleye zor yanaşan Tarz-ı Nevin'e güçlkle kapağı attı. Vapurun giriş katının birinci mevki sancak tarafına yöneldi. Kapıdan girer girmez ikinci sıraya, cam kenarına oturmayı severdi. Sarıyer ilk iskele olduğu için, müdavimler birbirlerinin oturdukları yeri bilir, kimse kimsenin yerine oturmazdı. Etrafa bir göz attı, Eminönü ve Galata'daki işlerine giden bir iki tüccar, Babıalı'de çalışan resmî görevliler grubu, Beyazıt'taki üniversiteye gittikleri her hallerinden belli

olan öğrenci topluluğu, dükkânlarının eksiklerini tamamlayacak esnaf, hepsi yerli yerindeydi.

Saffet Bey'in aklına, vapura Yeniköy'de binecek olan matbaacı arkadaş Şükrü Bey geldi. Konağında sadece on iki saat önce gerçekleşen inanılması güç toplantıya o da katılmış, ayrılırlarken sabahleyin vapura buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Vapur Sarıyer İskelesi'ni geride bırakırken, Saffet Bey matbaacıyla neler konuşması gerektiğini hatırlamak için çantasından akıl defterini, cebinden kalemini çıkardı. Bu esnada çayı geldi. Eline henüz aldığı defter ve kalemi, çayını dökmeden içebilmek için yanına koydu.

Şirket-i Hayriye'nin ilk tek uskurlu vapuru 1903 Glasgow yapımı Tarz-ı Nevin, berbat havaya kafa tutarak, Boğaziçi'nin Anadolu ve Avrupa yakaları arasındaki seyrini tamamlamakta yine ısrarlı görünüyordu.

Saffet Bey çayını içtikten sonra akıl defterine gömüldü.

Dalga yüksekliğinin zirveye ulaştığı Beykoz açıklarında meydana gelen bir batış çıkışta, genç adam başını kaldırıp etrafına baktı. "Acaba bu kaçınıcı tango?" diye düşündü. Saffet Bey, birbirinden alımlı Şehir Hatları vapurlarının, Boğaziçi'nde yumuşak havalarda gerçekleştirdikleri seferlereyse "vals" derdi. Dağılan dikkatini toplamak için kalemini deftere bir iki kere sertçe vurdu, "Bir tür gayrinizami harp" diye yüksek sesle söylendi. Söylediklerini kimse duydu mu diye korkuyla etrafına baktı. Allaha yakınlarında kendisini duyacak kimse yoktu! Daha önce altlarını defalarca çizmiş olduğu iki kelimeyi bu kez daire içine aldı, on iki saat öncesine döndü.

"Beyefendiler" demişti konuşmacı, "burada bir teşkilat kurmak için toplanmış bulunuyoruz. Bu teşkilatın kuruluş gayesini sizlere iki kelimeyle özetleyeceğim: Gayrinizami harp!"

Şimdi düşündüğünde inanılmaz gibi gelen bu olay yaşanmıştı.

Saffet Bey toplantıyı kendi konağında, O'nun isteği üzerine düzenlemiş, kimleri davet edeceğini de kendisine O söylemişti. Telefondaki sesi kulağında çınlamaya devam ediyordu:

“Bu toplantıyı senin düzenlemeni rica ediyorum. Toplantıda şimdi isimlerini sayacağım kişilerin bulunmasını istiyorum. Sen, Doktor Zeki Bey, Matbaacı Şükrü Bey...”

Kaptan, Tarz-ı Nevin'i hoyrat poyraza rağmen Yeniköy İskelesi'ne ustalıkla yanaştırdı.

Saffet Bey, kısa boylu, şişman ve pembe yanaklı Şükrü Bey'i iskeleden vapura doğru yürüyenler arasından seçmekte zorlanmadı. Akıl defterini çantasına, kalemini cebine yerleştirdi, ayağa kalktı. Arkadaşının sırlıslık olmuştuk ceketini asmasına yardımcı olmaya çalışırken “Ne düşünüyorsun olanlarla ilgili?” diye sordu.

Arkadaşı “Doğrusu önce biraz seni dinlemek istiyorum” deyince oturdu ve devam etti:

“İnan bana, şu dakikaya kadar senin bildiklerinden fazla bir şey bilmiyorum.”

Şükrü Bey, Saffet Bey'in kendisine gösterdiği saygılı, alçakgönüllü davranış karşısında duygulandı. Hakkını yememek için, arkadaşının Cumhuriyet'in yükselen yıldızlarının en parlaklarından biri olduğunu, kendi kendine bir kez daha itiraf etti. İngiltere, Fransa ve Almanya'da hukuk ve iktisat okumuştuk. Bu esnada, Türkiye'yle, özellikle de edebiyat çevreleriyle, yakınlığını hiç kesmemişti. Hükümet tarafından göreve davet edilince, yurt dışında avukatlık yapma hayalinden vazgeçmiş, ilk trenle yurda dönmüşti. Kısa sürede birkaç organizasyon kurmuş, bunları süratle uluslararası hale getirmişti.

Matbaacı Şükrü Bey bu düşünceleri kafasında evirip çevirirken, uzun süre suskunluğa yol açtığı için tedirgin oldu. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. “İstersen önce aklımızda kalanları hatırlamaya çalışalım” dedi.

Ne demişti O?

“Beyefendiler, bugün 16 Haziran 1926 ve ben defterime bu tarihi bir başlangıç noktası olarak kayıt ediyorum. Birbirimizi tanıyoruz; düşüncelerimizi, prensiplerimizi biliyoruz. Buraya, sizlerle memleket meselesi konuşmak için geldim. Gördüğüm kadarıyla, içeride ve dışarıda tehlikeli kıpırdanmalar var. 14 Haziran gecesi İzmir’de gerçekleşen tutuklamaları biliyorsunuz. Bu tür olayların devam etmesinden endişe ediyorum.”

Konuşmacı, İzmir’deki suikast girişimini özetledikten sonra, uzun uzun genç Cumhuriyet’i içine sindiremeyenlerin, özellikle padişahçıların faaliyetlerinden söz etmiş, ardından dış meselelere girmişti.

“Almanya’daki gelişmeleri takip ediyorsunuzdur. İtalya da onu izlemeye niyetli görünüyor. Amerikan yönetimi şu anda büyük bir aymazlık içinde, ileride değişir mi göreceğiz; sermayedarları Almanya pazarını ele geçirebilmek için bu ülkede önüne gelene para dağıtıyor. Fransızlar olup bitenin farkında değil. Zannediyorlar ki Maginot Hattı onları kurtarabilir. İngiltere durumun farkında, ok bir kez yaydan çıkarsa Almanları engellemenin çok zor olacağını görüyor, bizi kendinden yana tavır almamız için sıkıştırıyor. Ruslar Boğazlara dair yüz yıllık hayallerinden vazgeçmiş değiller. Ellerini ovuşturup, fırsattan istifade Akdeniz’e inebileceklerini hesaplarını yapıyorlar.”

Konuşmacı, bu sözlerden sonra gözlerini tek tek katılımcıların gözlerinde dolaştırmış, “Peki bunları size niye anlattım?” diyerek hepsine birden sormuştu.

Masanın etrafındakiler birbirlerine bakmışlar, kimi sigara yakmış, bazıları ortadaki sürahiden bardağına su almış, hiçbiri konuşmamıştı.

O'nun özellikle “gayrinizami harp”le ilgili söylediklerinden sonra, çalışma odasında baştan itibaren süregelen şaşkınlık iyice artmıştı.

Katılımcılar toplantıya gelirken kendi aralarında çeşitli tahminler yürütmeye çalışmışlarsa da hiçbirinin aklına bu tür açıklamalar duyacakları, böyle bir oldubittiye getirilecekleri gelmemişti.

“Devletimizin ciddiyetle ele alınması gereken resmî işleri olduğu gibi, gayriresmî işleri de var! Resmî olanlar için hedefe doğru yüksekten, güvenli kanat çırpışlarıyla kartal gibi süzülürken, şahin gibi atak olmamızı gerektiren durumlarla da karşı karşıya kalıyoruz. Bundan sonra daha da fazla kalacağız. Sessizce icra edilmesi ve birer sır olarak sonsuza kadar saklanması gereken son derece önemli meselelerle, giderek daha çok boğuşur hale geleceğiz. Kısacası Beyefendiler, genç Türkiye Cumhuriyeti’nin bir Ters Kanatlı Şahin’e ihtiyacı var!”

Tarz-ı Nevin’in çımacısı elindeki palamarı Eminönü İskelesi’ne atarken Saffet ve Şükrü Bey fırtınanın, şiddetini azalttığını hissettiler. Yağmur kesilmiş, yerini güneşli bir havaya bırakmıştı.

İki arkadaş ayrılmadan önce, Saffet Bey bir teklifte bulundu.

“Şimdi O’nunla buluşmaya gidiyorum. Tam evden çıkarken telefon etti. Söyleyecekleri varmış. İstersen akşama buluşalım. Doktor Zeki Bey’i de çağırırız. Neler söylediğini size aktarırım.”

Pratik bir adam olan Matbaacı Şükrü Bey, “Ben Doktoru ararım, Rejans’tan da masa ayırtırım, akşama görüşürüz” dedi ve tarihi yarımada doğru yürümeye başladı.

Havas muhabiri Yvonne, röportaj yapmak üzere beklediği Saf-fet Bey gelmeyince sıkıldı. Resepsiyona gidip “Bana bir mesaj var mı?” diye sordu.

Görevli, haber ajansının Paris’teki merkezinden gelen telg-raf metniyle röportajın o gün yapılamayacağına dair içinde özür ifadesi de bulunan telefon mesajını uzatınca Yvonne sinirlendi. Röportajın yapılamayacağını anlaması için saatlerce beklemesi gerekmezdi. “Bu mesajı neden bana daha evvel ulaştırmadınız?” diyerek görevliyi azarladı. Hemen ajansın merkezinden gelen telgraf metnini okudu. Az önce paylamış olduğu resepsiyon gö-revlisinden, kızgınlığının sürdüğünü ifade eden ses tonuyla, bir kalem ve kâğıt istedi. Alelacele yazdığı telefon numarasını, ka-lemle birlikte geri uzattı.

“Çabuk bağlayın lütfen!”

Dalgalı kahverengi saçları, bal rengi gözleri ve özenli kıyafet-leriyle her zaman alımlı ve etkileyici olmayı beceren Yvonne’un telefonu hemen bağlandı. Fransız gazeteci telefon konuşmasını gerçekleştirir gerçekleştirmez Pera Palas’tan çıktı. Asmalı Mes-cit Sokağı’nı kullanarak Cadde-i Kebir’e geçti. Beş dakika sonra Galatasaray Lisesi’nin hemen arkasındaki geniş apartmanlardan birinin İstanbul’u bir harita gibi gören beşinci kattaki dairesinin kapısında idi.

Ev sahibi onu “Keşke İstanbul’a geleceğinden daha evvel haberim olsaydı Yvonne, böyle son anda mı telefon edilir?” diye sitem ederek içeriye aldı.

Ellilerini ortalamış olmakla beraber yaşını hiç göstermeyen, şık giyimli, enerjik, yakışıklı ev sahibi, kapıda karşıladığı Havas Haber Ajansı muhabirine geniş çalışma odasının yolunu gösterdi.

“Neler oluyor Bernard Türkiye’de?”

Bernard, onu “Gazeteci sensin, sen söyle” diye cevapladıysa da sabredemedi.

“Önemli şeyler. Önce söyle bakalım, öğle yemeğini yedin mi?”

Yvonne’dan Pera Palas’ta kaldığını, öğle yemeğini Saffet Bey’le yemesi gerektiğini ama adamın yemeğe gelmediğini öğrenen Bernard’ın yüzü asıldı.

Yvonne, ayrıca Fransa’dan bir telgraf aldığını, Bernard’ı ziyaret etmeye de kendisine yardım edebileceğini düşünerek karar verdiğini açıkça söyledi.

Bernard’a göre Yvonne karşı konulması imkânsız çekicilikte bir kadındı. Bu nedenle, ona hiçbir zaman hayır diyememişti.

Adam düşünürken, kadın çantasından telgraf metnini çıkartıp uzattı.

“17 Haziran 1926, Yvonne Desagulier, Pera Palas... İstanbul... Acele... Türkiye’de önemli şeyler oluyor... İzmir’de Gazi’ye karşı bir suikast girişimi engellenmiş... İktidar partisi yöneticileri ve kapatılmış muhalefet partisnin ileri gelenleriyle konu... Tutuklamaları nasıl yorumladıklarını sor... Akşam baskılarına ya da en geç yarına mutlaka yetiştir... Michel... Paris... Stop...”

Fransız istihbaratının Türkiye’deki birinci adamı Bernard, telgrafi okur okumaz başının derde girmek üzere olduğunu düşündü.